

ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
25^{ον} ΤΕΥΧΟΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΠΑΥΛΟΣ ΔΡΑΝΔΑΚΗΣ
ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΛΑΖΑΣ. ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ ΑΘΗΝΑΙ

ΚΥΡΙΑΚΗ 7 ΜΑΡΤΙΟΥ 1926
ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ Δρ. 5

ΕΠΙΓΕΙΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ἡ γνωστὴ εἰς τὰς Ἀθήνας ἡθοποιὸς Λουσί Ντορέν, ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρους ἡθοποιούς τοῦ κινηματογράφου

Κομπολημνία εις τας παραστάσεις της Ρομπίν και του Αλεξάντο, της εταιρείας αυτής της Γαλ. Κομπολημνίας. Όσοι ηγείνται να τους ιδούν, είνε έκαστοι οι οποίοι είχαν την πρόνοιαν να εξασφαλίσουν θέσεις ποδ... εις τους ημερών. Πολλοί δε ήμεραν, κατά τας εξ παραστάσεις, εξω του νυμφώνος.

Την μεγάλην καλλιτέχνη είδαμεν εις τὸ «Πι-Παίλα» όπου ήμινε μετά του συζύγου της κ. Αλεξάντο.

Σαβή, με θαυμάσιον παρουσίαν η Ρομπίν, η οποία έχει ανακηρυχθή μία από τις ωραιότερες γυναικας της Εθνότητος.

Ευγενής και δεκτική, Μοι εκφράζει τη γυνά της διὰ επισημότην την Ελπίδα, και με απλόχευα απαντή εις διας μου τας ερωτήσεις. Καμιά φορά ο σύζυγος της κ. Αλεξάντο, ο παρκομίου γήνης καλλιτέχνης, ήσυχος εις επισημότην της, οσάκις δεν την βοηθεί η μημήν όταν εαυμένη γιά καμιά λεπτομερειακή πληροφορία.

Μοι ήμινον με ενθουσιασμό γιά τα ήλγαια μας. Τόσο άρραυόχρηαν με την Άρσολη, που ο Αλεξάντο, άρταζε και ένα χορολόγημα, έκαι άπώνο, τον χέντης στο δόντι και διά τούτο, διά να μη φαίνεται το ποσόν του πρόσωπο, εις την παράστασιν των Μαιονεττών, ήντιζε τις πλάτες εις τους Αθηναίους.

Όταν τους εξέφρασα κάποιο παράπονο, γιατί να μην παίξουν νέα έργα, μου ήλπαν ότι ή έκλογή δεν ήτο ιδική τους, αλλά του Διευθυντού ο οποίος τους

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΧΟΡΟΜΑΝΙΑ

— Καταξοδευτήκαμε, αδελφέ, μ' αυτά τα είσιτήρια των διαφόρων χορών. Πρέπει στο τέλος να κάνουμε και ήμεις ένα χορό των «χοροπαίδων».

ήφρος, και ο οποίος απέκλεισε την «Πασιζάναν», την «Ευστενιάνην» και την περίφημη τραγωδία του Ρενάλ, που έκαιε τόσο κορότο στο Παρίσι: «Τον τάφο του άγνώστου Στρατιώτου».

Ο πρώτος ρόλος που έπαιξε, όταν πρωτοπαίχθηκε στο θέατρο η Ρομπίν, και τον όποιον της έδωκε η Σάσα Μπερόνα, ήταν ελληνικός: «Η Έλένη του Μεγέλου». Και ήτο τότε μόλις 17 ετών.

Ο δὲ Αλεξάντο, πρωτοεμφανισθή εις τὸ 1908 με την «Ανδρομάχη».

Ο Αλεξάντο έτοιμάζονταν κατά τον μεγάλο πόλεμο, ως στρατιώτης, έταγματισθή, και έτιμήθη με τον Σταυρόν του Πολέμου.

Εάνον στή συζήτηση διηροῦμαι ότι 16 ετών κοριτσάκι, την είχα ιδή γιά πρώτη φορά, σένα φίλμ παρμένο από τὸ «Petit-Choses» του Ντιοντέ και τόσο ενθουσιασθήκα, που της ήγραφα μιὰ επιστολή, ΤΑ ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΜΑΣ ΝΕΑ

Η ΚΥΒΕΛΗ ΑΠΟΧΩΡΕΙ Η ΜΑΡΙΚΑ ΘΑ ΠΑΙΞΗ ΓΑΛΛΙΣΤΙ

Εις τούς καλλιτεχνικούς κύκλους εγγνώσθη ότι ο δαμόνοος ήμπερσάσιος κ. Αλ. Κοταράτος, ο οποίος δεν ήνοιε να ήσυχάση ποτέ του, καταρτίζει μοναχόν θίασον με έκλεκτά στοιχεία, με τον όποιον θα επιχειρήση περιοδείαν εις Μυτιλήνην και διαφόρους άλλας επαρχίας. Με τον θίασον αυτόν θα συμπεράξουν κατά πάσαν πιθανότητα ο κ. Δομάζαλης, ο κ. Στυλιανόπουλος και τὸ ζεύγος Δαμάσκου. Φίλος και συνεργάτης του άεικνήστον επιχειρηματίου ήλπε: «Τον βαρύνουν τα δολάρια που ήφερε από την Αμερική και θέλει να τα ξεφορτωθή».

Ο θίασος «Ελληνική Κομωδία» παίξει την επιθεώρηση «Μασκαράτα», εις τας Πάτσας, όπόθεν μετά την λήξιν της άποκομής οαζόν θα μεταβή εις Ηράκλειον και άλλας πόλεις της Κρήτης. Τὸ Πάσχα θα εγείσκηται έδω και θα άνεβήσκη διάφορα νέα έργα, ζένα ως επί τὸ πλείστον, και ένα τοῦ κ. Τ. Μοραϊτίνη.

Η κ. Κυβέλη (άποκομής από την κρίσιν την όποιαν διόχεται τὸ θέατρον γενικώς και ιδιαιτέρως τὸ δραματικόν), ποσθή εις την οσβαράν και άμετάκλητον δήλωσιν ότι άποχωρεί άριστικώς της σκηνης, άρκομένη έφεξης εις τὸ να συμπληρώση την καλλιτεχνικήν μόρφωσιν της κόρης της διδος Αλίκης, η οποία παροικιόνθη και ήνέτος τα μαθήματα του Παρισίου Κονσερβατορίου.

Η κ. Μαρίκα Κοτοπούλη καθά εξαγγέλλουν οι ποιόι αυτήν, εις δύο τρία από τα έργα που θα άνεβήσκη τὸ καλοκαίρι θα παίξη... γαλλιστί. Δεν πρόκειται περί γαίφου.

Η «Νέα Ελληνική Όπερέτα» συνεχίζει με ήκανοποιητικὰς εισορήσεις τας παραστάσεις της εις Θεσσαλονίκην.

Ο θίασος Φιλανδη-Λουτάρη, εγείσκηται ήδη εις Σόφον κατά πάσαν πιθανότητα θα έπιστρέψη την Σαλαγκοτήν εις την πρωτεύουσάν.

Ο θίασος Νίκα δηλ εις την Κέρκυραν.

Ο ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑΚΟΣ

της εξέφραζε τον θαυμασμό μου και της ζητούσα μιὰ φωτογραφία.

Με διακόπτει και λέει εις τον άνδρα της: — Φαντάσων Ρενί, πόσα χρόνια, έ μ... Πριν παντρευτούμε!... Δοιπόν δεσποινίς;

Δοιπόν με την άφέλεια που χαρακτηρίζει τα παιδιά, περιμνησάμενοι σου, η οποία δεν ήλθε ποτέ, προς μεγάλην μου άπογοήτευσιν...

Θέλει να δικαιολογηθή:

Περίττον να δικαιολογηθήτε, της λέγω, δεν ήμιναι πλέον δεκάς έτών!... Άλλως τε ήκανοποιούμαι σήμερα, και η άνταμοιβή μου, που οας βλέπω και συνομιλώ μαζί σας, είνε άπείρως μεγαλύτερη.

— Να πητε, μου απήντησε, ότι ήγορησα να οας τη στείλω γιά να οας τη φέσω η ίδια ιδιοχείρως. Και πράγματι τὸ βράδυ, ο' ένα διάλειμμα του «Σαμυρών» μου δίδει τη φωτογραφία της, εις την όποιαν ήλπε προ.θίσει:

«Αν και κάπως άργά, εκπληρωθόν, βλέπετε, την επιθυμία που μου είχατε έκφράσει έδω και τόσο χρόνια».

Πρέπει να προσέθεω δύο λόγια διά τον ήταιρον της Γαλλικής Κομωδίας Henri Mayer και jenne premier κ. Ροβέρτον Ντοριονά, του όποιον τὸ λεπτό και νυχολογημένο πείξιμο, έκαιε την καλλιτέχνην έντιμωσιν ο' έλας τας παραστάσεις.

ΑΛΕΞ. ΜΑΥΡΟΓΕΝΗ

ΑΝ Ο ΧΡΟΝΟΣ ΗΤΟ ΧΡΗΜΑ

— Σήμερα είνε τα γενέθλιά μου. Γίνομαι 50 ετών! Τι κόπια όμως!... Αν ήμουν χαρτοπόνημα θα ήμουν τώρα 37 1/2.

Παρ' όλο τὸ τσουζτερό κρύο των τελευταίων ήμερών, οι Αθηναίοι πρόκειται να ήμολογήσουν ότι από άπόνερος έρετενιού χειμώνας, ήσαν έντυχεζ. Μέχρι σήμερον σκεδόν, έπέρασαν αντί χειμώνας, μιάν άνοιξιν.

Άλλοι λαοί όμως επάφωσαν και εις μερικά μάλητα μέρη, τόσον δριμύ ήτο τὸ παρέρν κίμα που έμασίγισος την γην, όστε έδωσθή ως θεομηνία.

Σας παραθέτομεν άνωτέρω, ένα από τα πλέον σπάνια φρονικά φαινόμενα, τούς καταράκτας του Νιαγάρα, παγομένους. Σπάνον άλλα και μεγαλοπρε-

πές θέαμα. Χιλιάδες περιηγητόν τρέχουν ν' άπολαύσουν τὸ περίεργον τούτο θέαμα.

Επίσης μιάν οικίαν εις την Νέαν Υόρκην, η οποία από τὸ παγώσαν γυνί επάνω της, μετεβλήθη εις... κοινστάλλνο παλάτι.

Κ' ένα γεγονταίον ήλათ εις την Γερμανίαν, τὸ όποιον μετεβλήθη εις γαλένο δέντρο του παρμυθισθ. Πόσον άκριβά όμως έπλήρωσε την μεταφίσειν του αυτήν! Κάτω, έχουν κατατακισθή και καταρρέσει τα μιὰ κίλωνάρια του.

ΜΑΛΛΙΑ... ΣΙΔΕΡΕΝΙΑ

Τα μαλλιά ενός άκρωτάου ζοιθορόδερμου, ήλθσαν να γίνονται τὸ ζήτημα της ήμέρας εις την Εδρόπην, διά την άντοχήν και την στερρότητα των.

Κοιμησόμενος από τα μαλλιά του, όποιος δειχτεί η εικόνα μας, από ένα αεροπλάνο, πέφτει από ύψος 500 μέτρων εις την γην με ένα άλεξίσπαστο, που τὸ κρατεί δεμένο με την κομμήν του.

Η δεύτερα εικόνα μας δείχνει τούς δύο πίκτους του αεροπλάνου, δοκιμάζοντας τὸ ασφαλές δέσμη της κήμης του εις την λαβίαν του αεροπλάνου, την τούτο άνηρπύη.

Ο περίεργος αέρας αεροναύτης περδίζει δοκιμά, ώστε δεν χρειάζεται κανείς να έχη μαλλιά μόνον, γιά ν' ήσυχ καλά, αλλά και... μαλλιά!

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΜΕΤΑ... ΠΟΥΝΤΑΣ

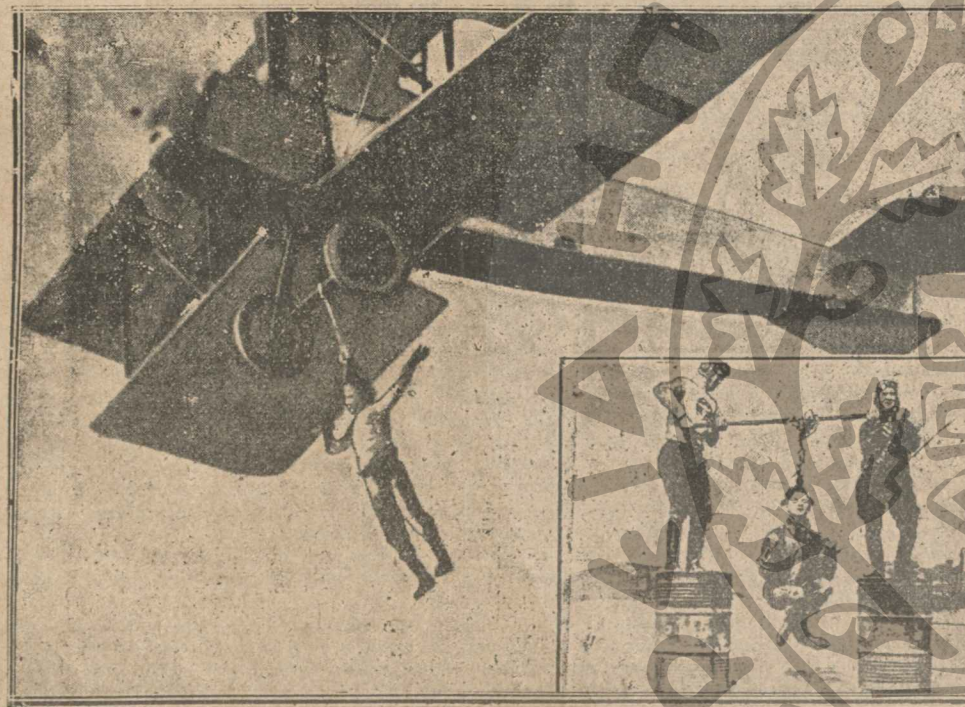
Η νευροσθένεια, φάνεται, ότι κατήντησεν άρρώστια επιδημική.

Προσέμισε και τούς μαυρούς της Αφρικής, οι όποιοι άρχισαν να βλέπουν την ζωήν ποτών μόνον.

Ετσι αι αυτοκτονία διαδέχονται η μία την άλλην.

Ερεψον δε και ένα πρωτότυπον τούτον αυτοκτονία... Μπαίνουν όλοχνημνοι μέσα στο νερό και προσμένον να ξεπεταχτεί κανένας κορόκο δαίλος γιά να τους κόψη.

Α' πλυτώσουν από τον κοροκοδειλον δεν γλυτώνουν από την πούντα.

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΦΙΓΚΑΡΟ

Φίγκαρο 'δω... Φίγκαρο 'κει! 'Αθάνατε Μπωμαρσέ. Μάλιστα! ή σύλληψις του έργου σου είνε μεγαλειώδης και εύρέθη και ένας Ροσσίνι να τό άρπάξη και με την μοναδικήν μαεστρία του να κάμη έν άριστούργημα: τόν «Μπαρμπίέρη».

'Από φόβο λοπόν, να μή μάς πιάσουν κ' έμάς τά δάκρυα, άς γελάσωμε λιγάκι. 'Απόκρηες είνε και ή απόκρηες έφευρέθησαν ασφαλώς: για να γελά ο Παλιάτσος, για να πηδά ο 'Αρλεκίνος και διά να άπιστή ή Κολομόνια. Έφευρέθησαν όμως προς τοίς άλλους για να βρίσκη δουλειά και ο Φίγκαρο.

Ο Φίγκαρο έμεγάλωσε τίς δουλειές του. 'Από άνθρωπος του ποδιού γυρίζων δεξιά και άριστερά, μαθαίνων τά μυστικά, συνωμοτών εις δάρος συζύγων, αναποδογυρίζων την οικιακήν γαλήνην, και δράζων την τιμήν, πάντοτε επί ποδός, άνοιξε κατ' άρχάς μαγαζάκι, κατόπιν κατάστημα και προσλαβών και Φιγκαρόνια κουρεύει, κόβει, μακιγιάρει την νέαν γενεάν.

Όσοι πιστοί και πιστάι προσέλθετε!

Ω θαυμάσιε και παχύτατε σδέρκε, όστις έδέχεσθ άγογγύστως τόν γιακάν, από την τυλώδη χερούκλα συζύγου τρυφερού σκαλίζοντος την γήν και φυτεύοντος άγκινάραν, δέξου ήδη τό γαργάλισμα της Ζιλέτ, και την θωπιάν του πομπόν μετά του σχετικού πασπαλισμάτος. «Κεφτέδες έπασπαλίζες κυρά στο μαγερείο!».

Ο Φίγκαρο κάμνει μηχανοούρ' ο Φίγκαρο κάμνει—έν άντέχη—και πεντικοούρ' ο Φίγκαρο δεν έχει ώραν να ανταποκρίνεται εις τά υπιλιετικά τά όρίζοντα ώραν: διότι έδω άγαπητοί δεν είνε άστεία τά πράγματα πρόκειται να εισέλθωμεν εις αυτόν τόν διαβολόκοσμον πάνοπλο, ως άνθρωποι όστινες εξ άπαλών δνύχων, τά εκάμαμεν ρόζ, καθαρίζοντες ταυτοχρόνως και πκτάτες και σφουγγαρίζοντες κουζίαν και αύλήν.

Ο Φίγκαρο ήτο περίπου της έποχής της Πομπαντούρ.

Τά μαλλιά της τέως κατσιβέλλας, γνωρίζει να τά τεκτοποιήση αλλά Γκαρσόν, ξέρει να πουντράρη, να λούση, να στεγνώση και να πλύνη όλες τις παλιές άμαρτίες—για τις άμαρτίες μας.

'Αλλά τό τί γίνεται δεν είνε τίποτε μπροστά στο τί λέγεται μέσθ στο θαυμάσιον σαλόνι σου φίλτατε. Σύ μόν κόβεις άπλούστατα, μαλλιά! άλλ' εκεί έμπρός στα μάτια σου σχηματίζεται μέγα έργον κουρεμένου: ή Νεοελληνική κοινωνία 'Αποκρηάτικη! Μακιγαρισμένη, με μουτσούνα, πασαλειμμένη. Πάσαν κουστήν Μαριάν τουτέστιν, και πάντα σελέμην και λεχρίτην άποκτήσαντα συχνάτσες, μαρκησίους ποιεΐς.

'Αγαπητέ Φίγκαρε, πρόσεξε! Κάτι μέγα δημιουργείται εις τό άπόκρυφον μαγαζάκι σου. Έχεις τό καζάνι, και βράζεις μέσα πράγματα τά όποια θα έδίσταζε και τρίτης τάξεως μαγέρεικο να βράση.

Μή μιλείς άν και για τό επάγγελμά σου θα ήτο δύσκολον. 'Ακουγε μόνον άκουγε πράγματα, υποθέσεις, κρίσεις, αντιλήψεις άπό τό στόμα κόσμου ο όποιος δεν συνήλθεν άόμη' ούτε κατάλαβε τί θέλει και τί ζητά μέσα στο μαγαζί σου και ο όποιος έως τώρα ήξευρε ότι τά νύχια χρησιμεύουν μόνον να ξύνουν τό κεφάλι, και τά μαλλιά για να πιάνονται έν βρασμό ψυχικής όρμης.

Τους κουρεύεις, και τους ροδίζεις.

'Ακουγε όμως και έν μπορέσης μεθαύ-

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΠΩΣ 'ΕΣΩΘΗ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Παραμονές απόκριου.

Οι χωρικοί κατέβηκαν στην πόλη, της έπαρχίας την πρωτεύουσα, για τις αποκριάτικες προμήθειες και ή γυναίκες «σιγούριζαν» τά σπίντια, καίονσαι τους φούρνους, έτοιμάζονσαι τις πηλτες, όταν εισήλθεν στο χωριό τό υπό τόν Ντούλαν τόν Καρα-

φωτιάν, λοχίαν τών ευζώνων, γεσοφορούν και φοντοκόμητον στρατιωτικόν άπόσπασμα.

Καθώς συνείδησε ο λοχίας, μετέβη να κονέψη στο σπίτι του Προέδρου της Κοινότητος, και οι άλλοι στρατιώται στα άλλα σπίντια του χωριού.

Ο Πρόεδρος άπουσίαζε και αυτός εις την πόλιν, εις δέ τό σπίτι ή σύγγος του 'Αργυρώ, μια στοργυλή και δροσερή και κρουστή σαν κραμβολάχανο, χωριάτισσα, έξύμωνη, σκυμμένη εις την σκάφην, κοκκινισμένη, άναμμένη και λεγορισμένη από την πάλην της με τό ζυμάρι.

Όλοι οι σφογγιστάι στοργυλότητες του σώματός της ανεπάλλοντο προκλητικά εις κάθε κίνημά της και έτρεμαν και έκινούντο ερεθιστικώς, διά τόν δύσμοιρον τόν Ντούλαν. Το αίμα του άνέβρασεν, ήσθάνθη κάτι ν' άνεβαίνει στο κεφάλι του, και τά μάτια του άρχισαν να θαμβώνουν. Το μέτωπό του έκανε και τά χέρια του ήσαν κοψία. Μία ήσυχία ήδονική έβασίλευε στο σπίτι και δεν ήκούετο παρά τό «γλίστοιμα» της άνακατενομένης ζύμης, πού του έφάνετο σαν βροχή κρουσταλλοήχων φιλημάτων, πού εκηλάιδιζαν εκεί.

Σηκώθηκεν άπάνω ώσαν να τινάχτηκε και άρχισε να βηματίζει στο δωμάτιο, στρίβων τό μουστάκι του και μονολογών μεγαλοφώνως:

— Μωρέ τί έχ' να γίνη! Τι έχ' να γίνη! Και θ' άγγήρη νάθη ο άνδρας σου;

— Κάνα δυό ώρες!

— Τι έχ' να γίνη μωρέ, τί έχ' να γίνη!...

Η 'Αργυρώ άνησυχήσασα έστρεψε τό προσωμένο από τό σκύνιο και την έντασι του ζυμώματος πρόσωπό της, νοτισμένο, σαν άγριή φρατζόλα, πού βγαίνει έσπότη, λαχταριστή, μοσχοβολημένη από την φωτιά!...

— Τι θα γίνη κύρ λουζία;

Ο Ντούλας ο Καραφωτιάς, σαν να μην άκουσε την ερώτην, σαν άποροφημένος από τις σκέψεις του, σαν άπαντων στον έαυτό του, εξακολουθούσε να διασκελίζει σαν θηρίο τό δωμάτιο και να μονολογεί, στρίβων τό μουστάκι του με νευρικότητα μεγάλη:

— Μωρέ τί θα γίνη!... Μωρέ τί θα γίνη!...

Η Προεδρίνα άνησυχήσασα:

— Για τό Θεό, καπετάν Ντούλα, τί θα γίνη;

— Έκαμε τίποτα ο άνδρας μου;

— Ποπό, τί θα γίνη μωρέ, τί θα γίνη!...

— 'Αν πιστεύεις Θεό κύρ λουζία, πιάστηζε ή ψυχή

ριον όταν μετρών τά λιανά, ιδίως ότι είνε άρκετά για να εισέλθης και συ εις κάποιον μαρκιζάτον, άφησε τό ψαλίδι και πιάσε την πένναν. Θα ήσαι ο μόνος όστις άκούων, και θησαυρίζων, θα μπορέσης να γράψης πως έσχηματίσθη ένας καινούριος κόσμος άποκρηάτικος!

Φίγκαρο 'δω... Φίγκαρο 'κει. Κράτα σημειώσεις στο καρνέτο σου, λέγω. Το τί γίνεται και τί λέγεται κάτω από τό ψαλίδι σου και τη Ζιλέτα σου δεν άκούγεται κάθε επεχή. Γράφε!

ΛΑΥΡΑΣ

Υπό

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΠΩΣ 'ΕΣΩΘΗ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

μου, τί θα γίνη;

— Τι θα γίνη λέει; Νά. Θα χαθή τόσος κόσμος άδικα και τό χωριό μαζί! Θα κολυμπήσουμε στο αίμα!...

Η 'Αργυρώ έμεινε ξερόη, με τά χέρια άνοιχτά, πού τρέχαν «χαμόνια».

— Χριστός και Παπαγά σου, κύρ λουζία, γιατί τέτοιο κακό;

— Γιατί, είπες; Νά γιατί! 'Εγώ τώρα θα σ' φιλήσω, συ θα τό πής του άνδρα σου, όταν θα ρθή, θα θυμώσει και θα μου ριχτή!...

Εγώ θα τόν σκοτώσω... Θα τρέξη τό χωριό, θα τρέξουν κ' οι ευζώνοι... Θα γείνη πόλεμος σωστός... Θα χαθή κόσμος και κοσμάκης... Θ' άνάψ' τό πελεκονδι, θα καή ο τόπος, θα γίνη στάχτη τό χωριό... Φαντάσου τί θα γίνη!...

Κ' ή καυμένη 'Αργυρώ, σκουπίζουσα τά χέρια στην ποδιά της:

— Μά, αν είνε έτσι κύρ λουζία, δεν τό λέω ή κακομοίρα έγώ, του άντρα μου.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ

— Η 'Απόκριε εξακολουθούν... κούρες και άποκρυσ.

— Ο κόσμος έχει άποκρυσ από πολλών μηνών.

— Βαδίζει την Σαρακοστήν του, χωρίς να προσδοκώ 'Ανάστασιν.

— Από την Μακεδονία είδήσεις άρκετά... επίκαιρες.

— Τρεις, μεταμφιεσθέντες εις χοροφύλακας, εισήλθον και ελήστευσαν μίαν οικογένειαν.

— 'Αφού οι λησται ήρχισαν μασκαρευόμενοι εις χοροφύλακας, καιρός και οι χοροφύλακες να ξεμασκαρευθούνε εις... ληστές.

— Ζητούνται μασκαράδες!

— Ο ευρών παρακαλείται να τούς φέρη εις την δδν Σταδίου, προς πιστοποίησιν τών ήμερών τών 'Απόκριου, ως διερχόμεθα!

— Διδάσκαλος σταθείς πρό τών προσωπίδων μιάς βιτρίνας της δδου Αιόλου:

— Ό οίαι κεφαλαί!...

— Και άλλη αναφώνησις σοφού, βλέποντος πρόσωπα εις την δδν και προσωπεία:

— Όπόσα πρόσωπα χωρίς προσωπεία, όπόσα προσωπεία χωρίς πρόσωπα!...

— Ο καιρός αλφειδώς χάλασε:

— Κρό, σίνεφα, άέρας παγωμένος!

— Από τό μεγάλο, φαίνεται, γλέντι της 'Αποκριάς.

— Οι 'Αθηναίοι έφέτος δεν έχόρευαν πολύ.

— Ίσως γιατί είνε κουρασμένοι.

Χορεύοις κάθε μέρα... το ταψί!

Η μητέρα. — Πάει πιάστηκες με τον Παύλο; Πάνε τά ρούχα σου. Είμαι διαγορευμένη να σου άγρώσω ένα νέο κοστούμι.

Ο υιός. — Ναι. Μά αν ής τον Παύλο, να ιδής πού ή μητέρα του είναι άποχρεωμένη ν' αγοράση ένα άλλο παιδί.